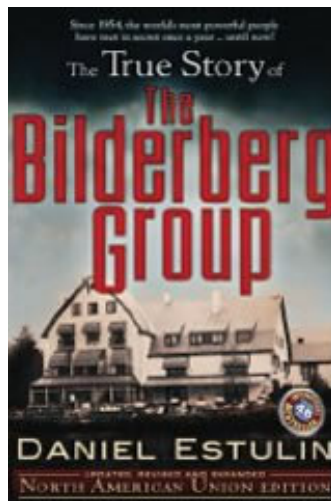

Daniel Estulin's

“Den sande fortælling om Bilderberg-gruppen”

og hvad de muligvis planlægger nu

Af [Stephen Lendman](#), mandag 1. juni 2009.

Oversat til dansk af [Thomas Wagner Nielsen](#), 31. januar 2010.

I over 14 år har Daniel Estulin efterforsket og undersøgt Bilderberg-gruppens vidtrækkende indflydelse på forretning og økonomi, global politik, krig og fred, og kontrol af verdens ressourcer og dens penge.

Hans bog, [“Den sande fortælling om Bilderberg-gruppen.”](#) blev udgivet i 2005, og er nu opdateret i en ny 2009-udgave. Han meddeler, at i 1954 “mødtes de mest magtfulde mænd i verden for første gang” i Oosterbeek, Holland, “diskuterede verdens fremtid,” og besluttede at mødes årligt i al hemmelighed. De kaldte sig selv Bilderberg-gruppen med et medlemsskab, som repræsenterer en hvem-er-hvem for magt-eliter i verden, flest fra Amerika, Canada, og Vesteuropa med velkendte navne som David Rockefeller, Henry Kissinger, Bill Clinton, Gordon Brown, Angela Merkel, Alan Greenspan, Ben Bernanke, Larry Summers, Tim Geithner, Lloyd Blankfein, George Soros, Donald Rumsfeld, Rupert Murdoch, andre statsoverhoveder, indflydelsesrige senatorer, kongresmedlemmer og parlamentarikere, Pentagon- og NATO-spidsere, medlemmer af europæisk kongelighed, udvalgte mediepersonligheder, og andre inviterede – nogen diskret, ifølge nogle beretninger, såsom Barack Obama og mange af hans embedsmænd.

Altid godt repræsenteret er toppersonligheder fra Rådet for Udenlandsforbindelser [Council on Foreign Relations] (CFR), IMF [Den Internationale Valutafond], Verdensbanken, Den Trilaterale Kommission, EU, og magtfulde bankfolk fra den amerikanske centralbank, ECB’s Jean-Claude Trichet, Den Engelske Bank’s [Bank of England] Mervyn King.

I over et halvt århundrede blev ingen dagsorden eller diskussionsemner offentliggjort, ej heller er nogen som helst pressedækning tilladt. De få inviterede, der deltager fra pressen, og deres chefer, sværger på, at de ikke vil røbe noget. Ikke desto mindre gennemførte Estulin “en efterforskende rejse”, der blev hans livsværk. Han meddeler:

[“Langsomt, én efter én, er jeg trængt igennem lagene af hemmeligheder, der omringer Bilderberg-gruppen, men jeg kunne ikke have gjort dette uden hjælp fra ’samvittighedsfulde nægttere’ indefra, såvel som udenfor, gruppens medlemsskab.”](#) Som et resultat deraf, holder han deres navne hemmelige.

Hvad end der var dens tidlige mission, er gruppen nu “en skyggeregering for verden. ... der truer med at fjerne vores ret til at styre vore egne skæbner (ved at skabe) en foruroligende virkelighed”, der i høj grad skader offentlighedens velfærd. Kort fortalt, vil Bilderberg-gruppen erstatte individuel nationalstats-suveræniteten med en almægtig global regering, styret af koncerner, og med militær gennemtvungelse af skakmat.

[“Forestil dig en privat klub hvor præsidenter, statsministre, internationale bankfolk og generaler omgås på lige fod, hvor elskværdige kongelige anstandsdamer sørger for, at alle kan holde ud at være i samme rum, og hvor de folk, som kører krigene, markederne, og Europa \(og Amerika\) siger dét, de aldrig tør sige offentligt.”](#)

Tidligt i deres fortid besluttede Bilderberg’ere “at skabe et ‘Menings aristokrati’ mellem Europa og De Forenede Stater (for at nå til enighed om at herske over verden i sager angående) politik, økonomi, og (overordnet) strategi.” NATO var afgørende for deres planer – at sikre “evig krig (og) atom-afpresning” til brug om nødvendigt. Gik så videre til at plyndre planeten, opnå fabelagtig velstand og magt, og knuse alle udfordrere for at beholde den.

Sammen med militær dominans, er det at kontrollere verdens penge yderst vigtigt, for med det følger absolut kontrol, som den magtfulde 19. århundredes Rothchild-familie forstod det. Som patriarken Amschel Rothschild engang sagde: “Giv mig kontrol over en nations penge, og jeg er ligeglad med, hvem der laver dens love.”

Bilderbergere udgør verdens mest eksklusive klub. Der er ingen, der køber sig vej ind. Kun gruppens Styregruppe beslutter, hvem der bliver inviteret, og i alle tilfælde er deltagerne tilhængere af En Verdensordens Regering styret af toppens magt-elite.

Ifølge Styregruppens regler:

“De inviterede gæster skal komme alene; ingen koner, ægtemænd eller kærester. Personlige assistenter (dvs. sikkerhedsfolk, bodyguards, CIA, eller andre beskyttere fra efterretningstjenester) kan ikke deltage i konferencen, og skal spise i en sal for dem selv. (Desuden) bliver gæsterne klart forbudt at give interviews til journalister” eller røbe noget som helst af det, der foregår på møderne.

Værtsregeringer sørger for overordnet sikkerhed for at holde fremmede væk. En tredjedel af deltagerne er politiske personligheder. De andre er fra industrien, finans, universitetsverdenen, arbejdskraft og kommunikation.

Fremgangsmåde for møder sker ‘udenfor referatet’ [Chatham House Rules], der lader deltagere udtrykke deres synspunkter frit i en afslappet stemning, velvidende at intet, der bliver sagt, bliver refereret eller afsløret for offentligheden. Møderne “er altid ærlige, men slutter ikke altid af med enighed.”

Medlemsskabet består af årlige deltagere (omkring 80 af verdens mest magtfulde) og andre inviteret af og til, på grund af deres viden eller indblanding i relevante emner. De mest værdsatte bliver spurgt, om de kommer igen, og nogle førstegangsdeltagere bliver valgt på grund af deres mulige brugbarhed senere.

Guvernøren i Arkansas, Bill Clinton, for eksempel, som deltog i 1991. “Der fortalte David Rockefeller ham, hvorfor den Nordamerikanske Frihandelsaftale... var en førsteprioritet for Bilderberg, og at gruppen havde brug for, at han støttede den. Året efter blev Clinton valgt til præsident,” og 1. januar, 1994, trådte NAFTA i kraft. Talrige andre eksempler er på samme måde, deriblandt hvem der bliver valgt til magtfuld regering, militær og andre nøglestillinger.

Målsætninger for Bilderberg

Gruppens storslåede design er “Én Verdensregering (Verdensfirma) med én enkelt, global markedsplads, bevogtet af én verdenshær, og finansielt reguleret af én ‘Verdens(central)bank’, der bruger én global valuta.” Deres “ønskeseddel” indeholder:

- “én international art [?] der overholder ét sæt universelle værdier;”
- centraliseret kontrol af verdens befolkninger ved hjælp af “sindskontrol;” med andre ord, at kontrollere verdens offentlige mening;
- En Ny Verdensorden uden middelklasse, kun “herskere og tjenere (livegen),” og, selvfølgelig, intet demokrati;
- “et nulvækst-samfund” uden fremgang eller fremskridt, kun større velstand og magt til herskerne;
- fabrikerede kriser og endeløse krige;
- absolut kontrol med uddannelser for at programmere den offentlige mening og træne dém, der er valgt til forskellige roller;
- “centraliseret kontrol af al uden- og indenrigspolitik;” én størrelse, der passer til alt, globalt;
- at bruge FN som en faktisk verdensregering, der påtvinger “verdensborgere” en FN-skat;
- at udvide NAFTA [frihandelsaftale mellem Canada, Mexico og USA] og WTO [Verdenshandelsorganisationen] globalt;
- at gøre NATO til et verdens-militær;
- påtvinge en universel retsorden; og
- en global “velfærdsstat hvor lydige slaver vil blive belønnet, og de, som ikke indordner sig, bliver mål for udryddelse.”

Hemmelige Bilderberg-partnere

I De Forenede Stater er Rådet for Udenlandsforbindelser (CFR) dominerende. En af dets grundlæggere fra 1921, Edward Mandell House, var Woodrow Wilson's chefrådgiver, og man sagde på den tid, at han var nationens virkelige magtfaktor fra 1913 – 1921. På hans vagt blev loven om den amerikanske centralbank [Federal Reserve Act] vedtaget i december 1913, der gav bankfolk beføjelse til at skabe penge, og den 16. Tilføjelse [16th Amendment] blev accepteret i februar og skabte staternes indkomstskat for at sørge for en indtægtskilde til at afbetale regeringsgæld.

Fra dets begyndelse var CFR forpligtet til "én enkelt verdensregering baseret på et centraliseret globalt finanssystem...." I dag har CFR tusindvis af indflydelsesrige medlemmer (inklusive nogle vigtige i mediekoncernerne), men holder en lav profil offentligt, især angående dets virkelige dagsorden.

Historiker Arthur Schlesinger, Jr. kaldte det en "dækorganisation (for) hjertet af det Amerikanske Etablissement." Det mødes privat og udgiver kun, hvad det ønsker offentligheden skal vide. Dets medlemmer er kun amerikanere.

Den Trilaterale Kommission (behandlet nedenfor) er en lignende gruppe, der "bringer globale magtmæglere sammen." Grundlagt af David Rockefeller, han er også en ledende Bilderberger og tidligere formand for CFR, organisationer, som han fortsat finansierer og støtter.

Deres tidligere og nuværende medlemmer afspejler deres magt:

- næsten alle præsidentkandidater fra begge partier;
- ledende senatorer og kongresmedlemmer;
- nøglemedlemmer fra pressen og deres chefer; og
- topembedsmænd fra FBI, CIA, NSA [Det Nationale Sikkerhedsagentur], forsvarsstyrken, og andre ledende regerings-agenturer, inklusiv stat, handel, den dømmende myndighed og finansministeriet.

For sin del "har CFR faktisk tjent som en arbejdsformidling for forbundsregeringen under både Demokrater og Republikanere." Hvem der end sidder i Det Hvide Hus, har "CFR's magt og dagsorden" været uændret siden dets grundlægning i 1921.

Det er fortæller for en global superstat, med Amerika og andre nationer, der ofrer deres suverænitet til en central magt. Grundlægger af CFR, Paul Warburg, var medlem af Roosevelt's "ekspertgruppe." I 1950 fortalte hans søn, James, Senatet for Udenlandsforbindelser's Komité [Senate Foreign Relations Committee]: "Vi får en verdensregering, hvad enten I kan li' det eller ej – ved erobring eller samtykke."

Senere, på Bilderberg-gruppens møde i 1992, sagde Henry Kissinger:

"I dag ville amerikanerne blive rasende, hvis FN-tropper gik ind i Los Angeles for at genoprette orden; i morgen vil de være taknemmelige. Dette er især sandt, hvis de fik fortalt, at der var en trussel udefra, fra den anden side, enten ægte eller udmeldt offentligt, som truede selve vores eksistens. Det er på dét tidspunkt, at alle folk i verden vil bønfalde verdensledere om at befri dem fra dette onde.... individuelle rettigheder vil med glæde blive opgivet til fordel for garantien for deres trivsel, skænket til dem af deres verdensregering."

CFR planlagde En Ny Verdensorden før 1942, og "FN begyndte med en gruppe af CFR-medlemmer kaldet Den Uofficielle Dagsorden's Gruppe [Informal Agenda Group]." De skrev kladden til det originale FN-forslag, præsenterede det for Franklin Roosevelt, som bekendtgjorde det offentligt næste dag. Ved dets grundlægning i 1945 bestod CFR-medlemmerne af over 40 af De Forenede Stater's repræsentanter.

Ifølge professor G. William Domhoff, forfatter af Hvem Styrer Amerika [Who Rules America], opererer CFR i "små grupper på omkring femogtyve, som bringer ledere sammen fra de seks sammensværgelses-kategorier (industrifolk, finansfolk, de ideologiske, militæret, professionelle specialister – advokater, læger, osv. – og organiseret arbejdskraft) til detaljerede diskussioner af specifikke emner på området for udenrigsanliggender." Domhoff tilføjede:

“Rådet for Udenlandsforbindelser, selvom det ikke er finansieret af regeringen, arbejder så tæt sammen med den, at det er svært at skelne handlinger foretaget af Rådet, tilskyndet af regeringen, fra selvstændige handlinger. (Dets) vigtigste indkomstkilder er ledende koncerner og store fonde.” Rockefeller-, Carnegie-, og Ford-fondene, for at nævne tre, og de bliver ledet af koncern-nøglefunktionærer.”

Dominerende mediepartnere

Forhenværende direktør for CBS Nyhederne [CBS News], Richard Salant (1961 – 64 og 1966 – 79) forklarede de store mediers rolle:

“Vores opgave er ikke at give folk, hvad de vil have, men hvad vi beslutter, de bør have.”

CBS og andre medie giganter kontrollerer alt, hvad vi ser, hører og læser – gennem fjernsyn, radio, aviser, blade, bøger, og store dele af Internettet. Deres topfolk og nogle journalister deltager på Bilderberg-møder – på betingelse af, at de ikke rapporterer noget som helst.

Rockefeller-familien udøver enorm magt, selvom dens regerende patriark, David, fylder 94 den 12. juni og helt sikkert er nær slutning af sin dominans. Dog vandt “Rockefeller’erne (ledet af David) i årevis stor indflydelse på medierne. (Med den) opnåede familien magt over den offentlige mening. Med den offentlige menings puls fik de dyb indflydelse indenfor politik. Og med denne politik, der går på udspekuleret korrupsion, er de i gang med at tage kontrollen over nationen” og sigter nu efter total verdensherredømme.

Bilderberger/Rockefeller-planen er, at gøre deres synspunkter “så tiltrækkende (ved at tilsløre dem), at de bliver offentlig politik (og kan) presse verdensledere til at underkaste sig ‘Herskerne af Universet’s behov.’” Den “frie verdenspresse” er deres instrument til at udbrede “aftalt propaganda” med.

CFR’s kontrol af ministerråd

“Den Nationale Sikkerhedslov fra 1947 frembragte Forsvarsministeriet [det Amerikanske Secretary of Defense].” Siden da har 14 forsvarsministre været medlem af CFR [Rådet for Udenlandsforbindelser].

Siden 1940 har hver eneste udenrigsminister, på nær James Byrnes, været et CFR- og/eller Trilateral Kommission’s-medlem.

Gennem de sidste 80 år, “har så godt som enhver nøglerådgiver for De Forenede Staters Nationale Sikkerhed og for Udenrigspolitik været et CFR-medlem.

Næsten alle topgeneraler og admiraler har været CFR-medlemmer.

Mange præsidentkandidater var/er CFR-medlemmer, inklusiv Herbert Hoover, Adlai Stevenson, Dwight Eisenhower, John Kennedy, Richard Nixon, Gerald Ford, Jimmy Carter (også privilegie-givende TK-medlem), George HW Bush, Bill Clinton, John Kerry og John McCain.

Talrige CIA-ledere var/er CFR-medlemmer, inklusiv Richard Helmes, James Schlesinger, William Casey, William Webster, Robert Gates, James Woolsey, John Deutsch, George Tenet, Porter Goss, Michael Hayden og Leon Panetta.

Mange finansministre var/er CFR-medlemmer, inklusiv Douglas Dillon, George Schultz, William Simon, James Baker, Nicholas Brady, Lloyd Bentsen, Robert Rubin, Henry Paulson og Tim Geithner.

Når præsidenter nominerer kandidater til højesteret, tjekker CFR’s “Specialgruppe, Hemmelige Gruppe” eller rådgivere, om de kan accepteres. Præsidenter får rent faktisk at vide, hvem der skal udnævnes, inklusiv dem, som udpeges til Landsret og de fleste længere nede.

At programmere den offentlige bevidsthed

Ifølge sociolog Hadley Cantril i hans bog fra 1967, *Den Menneskelige Dimension – Erfaringer fra Politisk Forskning* [The Human Dimension - Experiences in Policy Research]:

Regeringens “psyko-politiske operationer er propaganda-kampagner designet til at skabe evige spændinger og til at manipulere forskellige grupper af mennesker til at acceptere den bestemte stemning, som CFR søger at opnå i verden.”

Den canadiske forfatter Ken Adachi (1929 – 1989) tilføjede:

“Det, som de fleste amerikanere tror er ‘offentlig mening’, er i virkeligheden omhyggeligt udformet propaganda, der følger et manuskript, designet til at fremkalde en ønsket, opførelsmæssig reaktion fra offentligheden.”

Og den kendte australske akademiker og aktivist Alex Carey (1922 – 1988) forklarede de tre vigtigste udviklinger i det 20. århundrede – “Demokratiets vækst, væksten i koncernernes magt, og væksten af koncern-propaganda som et middel til at beskytte koncernernes magt imod demokrati.”

Et net af kontrol

De ansatte i talrige tænketanke, fonde, de største medier og andre nøgleorganisationer er CFR-medlemmer. De fleste af dets livstids-medlemmer tilhører også TK og Bilderberg-gruppen, opererer i hemmelighed, og udøver enorm magt over De Forenede Stater og forholdene i verden.

Den Rockefeller-grundlagte Trilaterale Kommission (TK)

På side 405 i sine erindringer skrev David Rockefeller:

“Nogle tror endda, at vi er del af en hemmelig klike, der arbejder imod De Forenede Staters bedste interesse, betegner min familie og mig som ‘internationalister’, der rotter os sammen med andre rundt om i verden for at opbygge en mere integreret, global politisk og økonomisk struktur – én verden, om du vil. Hvis det er sigtelsen, er jeg skyldig, og jeg er stolt af det.”

I alliance med Bilderbergere, spiller TK også “en afgørende rolle i planen for Den Nye Verdensorden om at bruge velstand, koncentreret i hænderne på de få, til at udøve kontrol med verden.” TK-medlemmer deler fælles synspunkter og alle handler om total, uimodsigelig, global dominans.

Grundlagt i 1973 og med hovedkvarter i Washington, søger dens magtfulde medlemmer fra De Forenede Stater, EU og Østasien dens gældende, indstiftede mål – en “Ny International Økonomisk Orden,” nu bare en “Ny Verdensorden” styret af globale eliter fra disse tre dele af verden med færre medlemmer lukket ind fra andre lande.

Ifølge TK’s hjemmeside, “har hver regionale gruppe en formand og en næstformand, som alle sammen udgør ledelsen for komitéen. Bestyrelsen trækker endnu 36 individer sammen fra det bredere medlemsskab,” som proportionalt repræsenterer De Forenede Stater, EU og Østasien i dens tidlige år, og nu udvidet til stort set at være global.

Medlemmer af komitéen mødes flere gange om året for at diskutere og koordinere deres arbejde. Bestyrelsen vælger medlemmer, og til enhver tid hører omkring 350 til i en tre-års periode, der kan forlænges. Enhver er en fuldendt person fra inderkredsen med ekspertise indenfor forretning, finans, politik, militæret eller medierne, inklusiv forhenværende præsidenter, statsministre, internationale bankfolk, direktører for tænketanke og fonde, universitetsrektorer og udvalgte akademikere, og forhenværende senatorer og kongresmedlemmer, blandt andre.

Selvom dens årlige rapporter kan købes, er dens indre virkemåde, nuværende mål, og operationer hemmelige – med god grund. Dens mål skader offentligheden og må ikke blive afsløret. Forfatteren af Trilaterale over Washington skrev:

“denne gruppe af private borgere er præcist organiseret på en måde, der sikrer, at dens kollektive synspunkter har betydelig indvirkning på samfundets interesser.”

I sin bog, Trilateralisme: Den Trilaterale Kommission og Eliten, der planlægger Verdensledelse [Trilateralism: The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management], skrev Holly Sklar:

Magtfulde personer i Amerika, Europa og Østasien lader “de rige... beskytte Vestlig kapitalismes interesser i en eksplosiv verden – sandsynligvis ved at modvirke protektionisme, nationalisme, eller enhver reaktion, der ville sætte eliterne fra én op imod eliterne fra en anden,” i deres fælles stræben efter global dominans.

Trilateralist Zbigniew Brzezinski (TK’s medstifter) skrev i sin Mellem to aldre – Amerika’s rolle i den teknotroniske æra:

“folk, regeringer og økonomier i alle nationer bliver nødt til at tjene multinationale bankers og koncerners behov. (Statsforfatningen er) utilstrækkelig... de gamle rammer for international politik, med deres indflydelsesområde.... suverænitets opdigtning... er helt klart ikke længere forenelige med virkeligheden....”

TK er i dag global med medlemmer fra lande så forskellige som Argentina, Ukraine, Israel, Jordan, Brasilien, Tyrkiet, Kina og Rusland. I sin Trilaterale over Amerika, tror Antony Sutton på, at TK’s mål er at samarbejde med Bilderbergere og CFR [Rådet for Udenlandsforbindelser] om “at etablere mål for samfundets interesse, der skal gennemføres af regeringer verden over.” Han tilføjede at “Trilateralister har afvist De Forenede Staters Statsforfatning og de demokratiske, politiske processer.” Faktisk blev TK grundlagt for at modvirke en “demokratisk krise” – for meget af det, der skulle bringes under kontrol.

En officiel TK-rapport var bange for “den øgede folkelige deltagelse i og kontrol over etablerede sociale, politiske og økonomiske institutioner og især en reaktion imod magtkoncentrationen hos parlamentet i Washington, hos Staten og hos lokale myndigheder.”

For at tage fat på dette var kontrol med medierne afgørende for at udøve “begrænsning af, hvad aviser må udgive (og TV- og radioudsendelse).” Og så, ifølge Richard Gardner i juni-udgaven i 1974 af Udenrigspolitik (udgivet af CFR):

CFR’s ledelse bliver nødt til at “løbe en slutspurt rundt om national suverænitet, og nedbryde den stykke for stykke,” indtil den idé helt forsvinder fra den offentlige debat.

Succes for en Bilderberger/CFR/Trilateralist afhænger af at finde “en måde at få os til at overgive vores friheder på, i en eller anden fælles trussels eller krises navn. Fondene, uddannelsesinstitutioner, og forsknings-tænketaanke støttet af (disse organisationer) udfører tjenester ved at finansiere såkaldte ‘studier’, der så bliver brugt til at retfærdiggøre deres rene overflødighed. Undskyldningerne varierer, men skydeskiven er altid individuel frihed. Vores frihed” og meget mere.

Bilderbergere, Trilateralister og CFR-medlemmer vil have “et altomfattende monopol” – på regering, penge, industri og ejendom, der er “selvbevarende og for evigt.” I En Monopolists Bekendelser [Confessions of a Monopolist] (1906), forklarede Frederick C. Howe dets virkemåde i praksis:

“Reglerne for stor virksomhed: Skaf et monopol; lad samfundet arbejde for dig. Så længe vi anser alle internationale revolutionære og alle internationale kapitalister som hinandens uforsonlige fjender, så overser vi et yderst vigtigt punkt.... et partnerskab mellem international monopol-kapitalisme og international revolutionær socialisme er til deres gensidige fordel.”

I Rockefeller Arkivet [The Rockefeller File] skrev Gary Allen:

“Sidst i det nittende århundrede forstod det allerhelligste af Wall Street at den mest effektive måde at få et monopol på, var ved at sige at det var ‘godt for almenheden’ og ‘i offentlighedens interesse.’“

David Rockefeller lærte det samme af sin far, John D., Jr. som lærte det af sin far, John D. Sr. De hadede konkurrence og kæmpede for at fjerne den – for David på en global skala gennem En Ny Verdensorden.

I 1970- og 1980'erne samarbejdede Trilateralister og CFR-medlemmer om de sidstnævntes “1980-projektet” [1980 Project], det største CFR-initiativ nogensinde for at styre verdensbegivenheder “hen mod et særligt ønskeligt fremtidigt resultat, der medfører det fuldkomne sammenbrud af økonomien.” Spørgsmålet er, hvorfor det?

Fordi op til 1950- og 1960'erne betød verdensomspændende industriel vækst mere konkurrence. Det var også en model, der skulle følges, og som “skulle kvæles i vuggen” eller i det mindste i stor grad bringes under kontrol. Også i Amerika, begyndende i 1980'erne. Resultatet er blevet en overførsel af rigdom fra de fattige til de rige, reduktion af middelklassen, og plan for dens endelige bortgang.

Den Nordamerikanske Union (NAU)

Ideén dukkede frem under Reagan-regeringen i de tidlige 1980'ere. David Rockefeller, George Schultz og Paul Volker fortalte præsidenten, at Canada og Amerika kunne slås sammen politisk og økonomisk over de næste 15 år, bortset fra ét problem – det fransktalende Quebec. Deres løsning – vælg en Bilderberg-venlig statsminister, adskil Quebec fra de andre landsdele, og gør så Canada til Amerika's 51. stat. Det virkede næsten, men ikke helt da en folkeafstemning om løsrivelse blev nedstemt – 50,56% mod 49,44%, men ikke ideén om sammenlægning.

På et møde den 23. marts, 2005 i Waco, Texas, hvor George Bush, Mexico's Vicente Fox og Canada's Paul Martin deltog, blev Sikkerheds- og Trivsels-partnerskabet (SPP) sat i gang, også kendt som Den Nordamerikanske Union (NAU). Det var en hemmelighedsfuld aftale i Nordamerikas Uafhængige Arbejdsgruppe – en gruppe organiseret af det Canadiske Råd af Administrerende Direktører (CCCE) [Canadian Council of Chief Executives], Rådet for Udenlandsforbindelser i Mexico, og CFR [Rådet for Udenlandsforbindelser] med de følgende mål:

- at omgå tre landes lovgivningsmagter og deres grundlove;
- at undertrykke offentlig viden eller drøftelse; og
- at foreslå større integration af økonomi, politik, sociale forhold og sikkerhed mellem De Forenede Stater, Canada og Mexico, med hemmelighedsfulde arbejdsgrupper dannet for at udtænke aftaler, der ikke kan diskuteres og stemmes om, der bliver bindende og uforanderlige.

Kort sagt – et koncern-statskup imod tre nationers suverænitet gennemtvunget med en hård line af militarisering for at undertrykke modstand.

Hvis den bliver vedtaget, vil den skabe et grænseløst Nordamerika, styret af koncerner, uden handels- og kapitalbarrierer for gigantiske virksomheder, hovedsageligt nogle fra De Forenede Stater og meget mere – Amerika's adgang til vitale ressourcer, især olie og Canada's rene vand.

I hemmelighed blev over 300 SPP-initiativer udformet for at harmonisere kontinentets politikker angående energi, mad, medicin, sikkerhed, indvandring, produktion, miljøet og offentlig sundhed sammen med militarisering af tre nationer til brug ved gennemtvungelse.

SPP [Sikkerheds- og Trivsels-partnerskabet] repræsenterer endnu et skridt imod Bilderberg/Trilateralist/CFR-målet om Verdensregering, og tager ét skridt ad gangen. Et "Forenet Europa" var et andet, resultatet af forskellige traktater og økonomiske aftaler:

- det seks nationer store Europæiske Kul- og Stålfællesmarked [European Coal and Steel Community] (ECSC) fra december 1951;
- den seks nationer store Rom-traktat fra marts 1957, der grundlagde Det Europæiske Økonomiske Fællesmarked (EEC); desuden Den Europæiske Atomenergi-kommission (EAEC) i en ekstra Rom-traktat;
- Den Europæiske Domstol fra oktober 1957 til at afgøre regionale handelskonflikter;
- den syv nationer store Europæiske Frihandelssammenslutning (EFTA) fra maj 1960;
- Det Europæiske Økonomiske Fællesmarked (EEC), der slår ECSC, EAEC og EEC sammen til én organisation;
- Det Europæiske Toldforbund fra 1968 til at afskaffe told og fastsætte ensartet beskatning af import blandt EEC-nationer;
- den Europæiske Møntenhed (ECU);
- Den Samlede Europæiske Lov fra februar 1986, en tilretning af Rom-traktaten fra 1957; den opstillede målet om at danne et Fællesmarked inden 31. december, 1992;
- Maastricht-traktaten fra februar 1992, der oprettede EU d. 1. november, 1993; og
- navnet euro blev vedtaget i december 1995; den blev introduceret i januar 1999 og afløste den Europæiske Møntenhed (ECU); euro'er begyndte at cirkulere i januar 2002; de er nu den officielle mønt i 16 af de 27 EU-stater.

Over et halvt århundrede kostede de ovenstående skridt EU-medlemmer deres suverænitet "da cirka 70 til 80 procent af lovene, der bliver vedtaget i Europa, kun indebærer gummistempling af bestemmelser, der allerede er skrevet af navnløse bureaukrater i 'arbejdsgrupper' i Brussels eller Luxembourg."

EU og NAU har karakteristiske fællestræk:

- støttes af en betydningsfuld talsmand;
- en økonomisk og senere politisk sammenslutning;
- en hård linje indenfor sikkerhed, og for Europa, slut med krige på kontinentet mellem EU-medlemsstater;
- skabelse af en kollektiv bevidsthed i nationalismens sted;
- udvisningen af grænser og oprettelse af en "over-regering," en superstat;
- hemmelighedsfulde foranstaltninger til at dække over virkelige mål; og
- oprettelsen af en fælles mønt og til sidst en global én.

Skridt imod en Nordamerikansk Union

- frihandelsaftalen (FTA) fra 4. oktober, 1988, mellem De Forenede Stater og Canada, der blev færdiggjort året før;
- på Bilderberg-mødet i 1991 fik David Rockefeller guvernør Bill Clinton's støtte af NAFTA, hvis han blev præsident;
- 1. januar, 1994, godkendte parlamentet i Washington uden debat WTO-lovgivning [Verdenshandelsorganisationen] efter "overhalingsbane"-regler;
- på det første Amerikanske Topmøde i december 1994, bandt 34 halvkugle-ledere [Hemispheric leaders] deres nationer til en Amerikansk Frihandelsaftale (FTAA) inden 2005 – indtil videre ikke opnået;
- den 4. juli, 2000, forlangte den mexicanske præsident Vicente Fox et nordamerikansk fællesmarked inden 20 år;
- i februar 2001 offentliggjorde Det Hvide Hus en fælles erklæring fra George Bush og Vicente Fox kaldet "Guanajuato-forslaget;" den talte for et trivselspartnerskab mellem De Forenede Stater, Canada og Mexico (også kendt som Den Nordamerikanske Union);
- i september 2001 blev Bush og Fox enige om et "Trivselspartnerskabs-tiltag [Partnership for

- Prosperity Initiative];”
- angrebet den 11. september, 2001, gav belæg til at inkludere “sikkerhed” som en del af et fremtidigt partnerskab;
- den 7. oktober, 2001, fremhævede et CFA-møde “Fremtiden for nordamerikansk integration i kølvandet på terroristangreb; for første gang blev “sikkerhed” en del af et fremtidigt “trivselspartnerskab;” desuden skulle Canada inkluderes i en “nordamerikansk” aftale;
- i 2002 blev Det Nordamerikanske Forum for Integration (NAFI) oprettet i Montreal “for at tage fat på problemer opstået i forbindelse med nordamerikansk integration såvel som at identificere nye idéer og strategier til at forstærke den nordamerikanske region med;”
- i januar 2003 indledte Det Canadiske Råd af Administrerende Direktører (CCCE – sammensat af 150 administrerende direktører fra toppen) “Det Nordamerikanske Sikkerheds- og Trivsels-tiltag”, der opfordrer til integration af kontinentet;
- i april 2004 meddelte den canadiske premierminister Paul Martin nationens første nationale sikkerhedspolitik nogensinde kaldet At sikre et Åbent Samfund;
- den 15. oktober, 2004, oprettede CFR [Rådet for Udenlandsforbindelser] en Uafhængig Arbejdsgruppe for Nordamerikas Fremtid – for en fremtidig union af kontinentet;
- i marts 2005 krævede en CFR-rapport, med titlen At skabe et nordamerikansk samfund, integration af kontinentet inden 2010 “for at forbedre trivsel og muligheder for alle nordamerikanere;” og
- den 23. marts, 2005 i Waco, Texas, indgik amerikanske, canadiske og mexikanske ledere Sikkerheds- og Trivselspartnerskabet (SPP) – også kendt som Den Nordamerikanske Union (NAU).

Hemmelighedsfulde forhandlinger fortsætter. Debat om lovgivningen er udelukket, og offentlig medtagelse og debat ryddes af bordet. I maj 2005 udgav CFR’s Uafhængige Arbejdsgruppe for Nordamerika’s Fremtid en opfølgingsrapport med titlen At opbygge et nordamerikansk fællesskab – der forslår en grænseløs, tre nationer stor union inden 2010.

I juni og juli 2005 vedtog Senatet og Huset den dominikanske republiks Centralamerikanske Frihandelsaftale (DR-CAFTA), der opstiller koncern-godkendte handelsregler for yderligere at forringe regionen og komme et skridt tættere på integration af kontinentet.

I marts 2006 blev Det Nordamerikanske Konkurrenceråd (NACC) oprettet på det andet SPP-topmøde i Cancun, Mexico. S sammensat af 30 nordamerikanske administrerende direktører fra toppen bliver det brugt som en officiel trilateral SPP-arbejdsgruppe.

Hemmelige forretnings- og regeringsmøder fortsætter, så der findes ingen måde at bekræfte SPP’s nuværende status på, eller om Barack Obama regelmæssigt fortsætter George Bush’s dagsorden. I en tidligere artikel sagde undertegnede forfatter:

SPP-bestræbelser holdt pause under Bush til Obama-overgangen, men planer om “dyb integration” findes fortsat. Canada’s Fraser Institut foreslog at omdøbe tiltaget til Det Nordamerikanske Standard- og Styringsområde (NASRA) for at skjule dets sande formål. Det udtalte, at “SPP-mærket” er plettet, så et nyt mærke er afgørende – for at narre offentligheden, indtil det ikke længere har nogen betydning.

Bilderbergere, trilateralister og CFR-ledere bakker det op som endnu et skridt mod global integration og ville ikke “stoppe før hele verden bliver samlet under Ét Verdensfirma’s beskyttelse og politiske parably, en mareridtsagtig, grænseløs verden styret af verdens mest magtfulde klike” – bestående af nøglemedlemmer fra eliten af disse dominerende organisationer.

I april 2007 blev det Transatlantiske Økonomiske Råd stiftet mellem Amerika og EU for at:

- skabe en “officiel international regeringsmæssig forsamling – efter ledelsens ordre;
- harmonisere økonomiske og reguleringsmæssige mål;
- bevæge os mod et Transatlantisk Fællesmarked; og
- et skridt tættere på Én Verdensregering styret af verdens mest magtfulde koncern-interesser.

Indblik i Bilderberg-gruppemødet 2009

Fra 14. til 17. maj holdt Bilderberg'erne deres årlige møde i Vouliagmeni, Grækenland, og har ifølge Daniel Estulin frygtelige planer for globale økonomier.

Ifølge hans kilder før mødet er de delt mellem to alternativer:

“Enten en forlænget, pinefuld lavkonjunktur, der dømmes verden til stilstand, tilbagegang og fattigdom i årtier (eller) en intens men kortere lavkonjunktur, der baner vejen for en ny, bæredygtig verdensorden, med mindre suverænitet men mere effektivitet.”

Andre punkter på dagsordenen inkluderede:

- “dollar’ens og økonomiens fremtid i De Forenede Stater;”
- fortsat bedrageri omkring nye skud, der signalerer en afslutning af lavkonjunktur og forbedret økonomi senere på året;
- at undertrykke den kendsgerning, at styrkeprøverne for bankerne var humbug og var konstrueret bedrageri, ikke en nøjagtig vurdering af store bankers sundhed;
- give et billede i overskrifterne af, at De Forenede Staters arbejdsløshed rammer 14% inden årets afslutning – langt over nuværende prognoser og som betyder, at det rigtige tal vil være det dobbelte, mindst, med alle ikke-optalte kategorier inkluderet; og
- et sidste skub for at få Lissabon-traktaten vedtaget til brug under indførelse af nyliberale (neoliberale) regler for alle medlemmer af Europa (EU), inklusiv større privatiseringer, færre rettigheder og sociale fordele for arbejdere, åben grænsehandel der støtter udviklede stater fremfor nye, og større militarisering for at undertrykke frihedsrettigheder og menneskerettigheder.

Efter mødet modtog Estulin en 73-siders rapport på, hvad der blev diskuteret. Han lagde mærke til at “En af Bilderberg’s største bekymringer... er faren for, at deres iver efter at omdanne verden ved at konstruere kaos (hen imod) deres langsigtede dagsorden kunne være skyld i, at situationen slynges ud af kontrol og til sidst fører til et scenarie, hvor Bilderberg og den globale elite generelt bliver overvældet af hændelser og ender med at miste deres kontrol over planeten.”

Estulin lagde også mærke til nogen betydelig uenighed imellem “tilhængere af hård en kurs”, som vil have et “dramatisk fald og en alvorlig, kortsigtet lavkonjunktur (overfor andre), som mener, at tingene er kommet for langt ud”, så “efterdønningerne fra den voldsomme globale økonomiske omvæltning” ikke kan kendes på forhånd, måske bliver større end forventet, og måske skader Bilderberg-interesser. Desuden udtrykte “nogle europæiske bankfolk (stor bekymring over deres egen skæbne og kaldte det nuværende) linedansenummer ‘uholdbart.’”

Der var en kombination af enighed og frygt for at situationen bliver ved med at være rædsom, og det værste af krisen ligger foran os, hovedsageligt på grund af Amerika’s ekstreme niveau af gæld, der skal afklares for at frembringe et sundt, bæredygtigt opsving.

Emnerne omfattede også:

- at oprette et Globalt Finansministerium og en Global Centralbank, muligvis som partner til eller del af IMF;
- en global mønt;
- ødelæggelse af dollar’en gennem hvad markedsanalytiker gennem længere tid, Bob Chapman kalder “en hemmelig fallit [default] af (De Forenede Staters) gæld ved at fortsætte med at udsende massive mængder af penge og kredit og devaluere dollar’en undervejs,” en proces han kalder “bedrageri;”
- et globalt retssystem;
- at udnytte skræmmekampagnen for svineinfluenza til at oprette en global sundhedsafdeling indenfor WHO; og
- det generelle mål med en global regering og afslutningen af national suverænitet.

Før i tiden viste Estulin's kilder sig at være nøjagtige. Tidligere forudså han boligkrakket og det økonomiske markeds fald i 2007 – 2008, der fulgte efter den slags finansielle krise, der blev udløst af Lehman-brødrenes sammenbrud. Hold øje med yderligere opdateringer fra ham efterhånden som ny information siver ud om, hvad verdens magteliter har planlagt som vejen frem.

Estulin vil optræde som gæsten i Nyhedstimen Tirsdag hos Global Undersøgelse [Global Research], 2. juni. Han kan høres direkte eller efterfølgende gennem programarkivet.